

ยัยจอมโหดในคราบเด็กดี

(เรื่องราวในตอนนี้ได้ถูกปรับเปลี่ยนให้เข้ากับปัจจุบันแล้ว ถึงจะยังมีคุ้บู้ๆ ที่แตกต่างกับคนอื่นไปบ้าง ก็หวังว่าทุกๆ ท่านจะเข้าใจ)

1

*ชื่อ ; ลีฮายอน

*สถานที่เกิด ; ห้องทำคลอด โรงพยาบาลคังนัม

*ที่อยู่ ; ซอนไฮดงอพาร์ทเมนต์ แต่ความจริงแล้วเหมือนอาศัยอยู่ตามร้านเหล้ามากกว่า

*อายุ ; สาวน้อยแรกแย้ม วัยสิบแปด

*ครอบครัว ; ครอบครัวมหาเศรษฐีซึ่งกุมอำนาจของเกาหลีใต้ ครั้งหนึ่ง เป็นเด็กที่ดูใสซื่อบริสุทธิ์และฉลาดหลักแหลม

*เพศ ; หญิง

*รูปร่างหน้าตา ; ผิวขาว ดวงตากลมโตสีดำ ขนตาอนยาว ผมสีดำยาวสลวย รูปร่างผอมเพรียว น่าทะนุถนอม

*อุปนิสัย ; โหดร้าย -- ป่าเถื่อน ไม่เกรงกลัวใคร

5

สตรีรอบอริกำลังเอ่ยคำพูดที่ไม่เข้ากับเสียงเพราะๆ และหน้าตาสวยๆ ออกมา

"จะ...ว่าไงนะ!!!!!!!!!!!!!!"

ยัยผมหน้าม้าหน้าแดงกำ ตะคอกกลับอย่างฉุนจัด

"เฮ้... เก๊กหน้าหน่อยสิ หน้าแดงหมดแล้ว อย่างกับมันเผาเนอะ จะให้อั้วพวกนั้นทำตามคำสั่งลูกพี่ที่หน้าเหมือนมันเผาหรืองาย... คึกๆ..."

นักเรียนหญิงคนนั้นไม่มีที่ท่าว่าจะหวาดกลัวนักเรียนชายที่ล้อมตัวเองอยู่เลยแม้แต่หน่อย หน้าซำยังพูดจาอวดดีไม่ลดละ สถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจเลย เห็นแล้วชวนขนลุก

คำพูดตลกๆ ของเธอทำให้นักเรียนชายหลายคนเผลอหัวเราะออกมา

"หัวเราะอะไร อั้วพวกบ้า!!!"

ยัยผมหน้าม้ากระต๊อบเท้า หน้าแดงเข้าไปอีก

"นี่!!! นั่งบ้า แก่อยากตายนัก໋มัย"

"ไม่ค่อยนะ... หุหุ... ^ ^ ใครจะอยากตายละ จริงมัย"

ท่าทางกวนประสาทของหญิงสาวไม่ถูกใจยัยผมหน้าม้าเอาซะเลย จึงหันไปตะโกนสั่งพวกนักเรียนชาย

"พวกแก!!! กระต๊อบมันให้ตาย!!"

พวกนักเรียนชายตรงเข้าหานักเรียนหญิงคนนั้นตามคำพูดของยัยผมหน้าม้า ท่าทางของแต่ละคนดูน่าสงสารซะมากกว่าจะยินดีทำตามคำสั่ง

รอยยิ้มยังไม่จางหายไปจากริมฝีปากของนักเรียนหญิง เธอเลยผมพลงบ่นพึมพำไปด้วย

"หี... น่าสนุกดีนี่..."

เธอเริ่มขยับหัวไปมา พอเห็นท่าทางของหญิงสาวเท่านั้น พวกนักเรียนชายก็หยุดเดินทันที

เพราะตามที่ได้ยินมา นั่นคือท่าเอาจริง เตรียมพร้อมจะสู้เนี่ยนา

ยัยผมหน้าม้าพลอยใจเต้นจนแทบระเบิดไปด้วย แต่ก็ยังตะโกนสั่งพวกนักเรียนชายอีกครั้ง

นักเรียนชายก็ค่อยๆ ล้มลงทีละคนจนเรียบ

ชายอนเดินเตาะพวกนักเรียนชายยี่สิบคนที่ร่างนอนไปด้วยเลือด
ต่างนอนจับแขนที่หักแล้วร้องโอดครวญอย่างน่าสมเพช

"อะไรกัน กระຈอกเป็นบ้า"

ชายอนบ่น ขนาดทาโยนไม้หน้าสามทิงแล้วเอามือเสยผมยังดูมีเสน่ห์
เลย

"อ้าว... นี่เธอยังอยู่อีกหรือไง"

นักเรียนหญิงถามขึ้นเมื่อหันไปเห็นยัยผมหน้าม้าหัวใจนั่งร้องไห้
อยู่กับพื้นอย่างหมดแรง

"ต้องรีบหนีไปเร็วๆ ไม่ใช่หรือไงฮ้า ยัยบื้อ ใครเค้ายังอยู่กับจน
ถึงตอนนี้บ้าง... หรือจะให้ฉันชมว่า 'อู๊ยยตาย... เธอนี้กล้าจังเลย' งั้นหรอ?"

น้ำเสียงของชายอนยังคงกวนประสาทไม่ต่างจากตอนแรก ส่วน
ยัยผมหน้าม้าก็เอาแต่นั่งร้องไห้ น้ำตาไหลพรากๆ และไม่ทันให้ตั้งตัว...
ขาขาวๆ ของชายอนก็เตะไปที่ท้องของยัยผมหน้าม้าอย่างแรง

"แค่นี้..."

ยัยผมหน้าม้าเอามือกุมท้องแล้วล้มลง รongเท้าของชายอนเหยียบ
ซ้ำเข้าที่โบน้าอย่างแรง พร้อมกับบ่นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"บังอาจมายุ่งกับฉันก็ต้องเจอแบบนี้ เข้าใจหรือยัง..."

เสียงและสีหน้าเย็นชาของชายอนทำเอายัยผมหน้าม้ากลัวแทบน้ำ
และคิดว่าตัวเองต้องตายแน่...

"นี่ ลีชายอน!!!!!!!!!!"

นักเรียนชายซึ่งย้อมผมสีน้ำตาลอ่อนสไตล์ผู้ดีมีชาติตระกูลวิ่งเข้ามา
พร้อมกับนักเรียนชายอีกหลายคน เขาร้องเรียกนักเรียนหญิง

"พวกเรามาซ้ำอีกแล้วใช่ไหม"

"เออ ซ้ำไปแล้ว"

"นี่ก็รับมาแล้วนะ"

"พวกแกไม่ห่วงฉันเลยใช่ไหม"

"เธอก็ไม่น่าห่วงอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง ทำไมวันนี้มันเยอะอย่างนี้ละ"

"จะไปรู้เหรอก ยัยบ้านนั้นลากมา แฮ้อ ได้ออกแรงแล้วค่อยอารมณ์ดีหน่อย"

"-- อ้อ... เหรอก... พอเหอะ เธอโดนภาคทัณฑ์เอาไว้ไม่ใช่หรือไง ถ้าขืนยังอยู่กระที่บมันอีกล่ะก็ เธออยู่ที่โรงเรียนไม่ได้แน่..."

"ไอ้หูน้เชิดพวกนั้นจะทำอะไรได้ อาจารย์พวกนั้น...จัดการนักเรียนไม่ได้สักคน"

"ก็เพราะเธอนั้นแหละ..."

จีโซหัวเราะพลางตบหัวฮายอน

"คิมจีโซ เลิกพูดอะไรน่าเบื่อสักทีเหอะ ไปกินเหล้ากันดีกว่า อยากเหล้าจะตายซักอยู่แล้ว"

"แฮ้อ... พูดเพราะๆ ไม่ใช่หรือไง"

"หุบปากไปเลยไอ้ลูกหมา ขี้อ้น น่าเบื่อจริงๆ"

"-- รู้แล้ว แฮ้อ!!!!"

จีโซหันไปตะโกนเรียนพรรคพวกที่มาด้วยกัน

"มีอะไรเหรอก"

"ไปกันเถอะ ฮายอนอยากกินเหล้า"

"คิกๆ... ^ ^ สงสัยวันนี้เจ้เราอารมณ์ดีแฮะ... ^ ^"

"บอกว่าอย่าเรียกเจ้ใจ ไอ้พวกนี้"

ฮายอนยิ้มพร้อมกับตบหัวคนที่เรียกตัวเองว่า 'เจ้' เพราะตบด้วยความเอ็นดู จึงไม่เจ็บอย่างที่เห็น แต่ชายหนุ่มคนนั้นกลับแกล้งทำเป็นเจ็บด้วยท่าทางโอเวอร์ ฮายอนใช้เท้าเตะเจ้านั้นทีหนึ่ง แล้วยกมือขึ้นโอบไหล่เขา

"เอาล่ะ~ ไปกันเถอะ"

เห็นท่าทางว่าเรื่องของเธอแล้วก็เหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ถ้ามองไปรอบๆ จะเห็นสภาพนักเรียนชายนอนเกลื่อนกลาด -- มันช่าง...ชวนขนลุกจริงๆ... หญิงสาวเจ้าของผมยาวสลวยกับรูปร่างอันงดงามเดินออกไปจากที่นั่นพร้อมกับพรรคพวก ลีฮายอน... ผู้มีสมญานามว่า

'ยัยจอมโหด'

2

ริมฝีปากของสายอนปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยัน เธอจ้องมองผู้คนที่นั่งอยู่หน้าตัวเองในขณะที่หุบหูหรือขึ้นมาสูบอย่างช้าๆ โดยไม่สนใจคนหลายคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเธอ ซึ่งกำลังมองมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะไม่พอใจกับการกระทำอันไร้มารยาทและอวดดีของหญิงสาว

สายอนจุดไฟและสูบบุหรี่เข้าปอดเฮือกใหญ่ ก่อนจะค่อยๆ ฟันควันสีขาวย่อออกมา

"แล้วพวกอาจารย์จะเอาอย่างไร"

ทุกครั้งที่ถูก ควันบุหรี่จะออกมาจากปากของเธอด้วย น้ำเสียงซึ่งใช้เรียกคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นอาจารย์เต็มไปด้วยความเย้ยหยัน ติดจะดูแคลนมากกว่าชื่นชม

ผู้คนที่เธอเรียกว่าอาจารย์ทำท่าเหมือนไม่พอใจเป็นอย่างมาก แต่พยายามเก็บอาการเอาไว้ แล้วตอบคำถามของสายอนอย่างใจเย็น

"เพราะฉะนั้น...เรื่องคราวนี้เห็นที่จะปล่อยให้เลยตามเลยไม่ได้"

วิธีพูดเหมือนกำลังกลัวยายอนยิ่งงังงั้น พวกอาจารย์กลัวว่าจะทำให้สายอนอารมณ์เสีย เลยพยายามพูดด้วยวิธีที่นุ่มนวลที่สุด ต่างจากนักเรียนคนอื่นๆ เพราะถ้าเป็นนักเรียนทั่วไป ปานนี้โดนด่ายับไปแล้ว

"แล้วไง"

สายอนสูบบุหรี่อย่างใจเย็น แล้วย้อนถามพวกอาจารย์กับผู้อำนาจการกระแอมไอก่อนจะเป็นตัวแทนทุกคนตอบ

"อาจารย์ติดต่อคุณพ่อคุณแม่...ของเธอแล้ว"

สีหน้าของสายอนแข็งกร้าวขึ้นมาทันที รอยยิ้มเย้ยหยันที่ปรากฏอยู่บนริมฝีปากค่อยๆ หายไป เหมือนกับบุหรี่ที่ถูกไฟเผาเหลือแต่ก้น แต่แล้วสายอนก็แหยะยิ้มอีกครั้ง แล้วพูดว่า

"แล้วไง... จะไล่หนูออกจากโรงเรียนหรือเปล่านั้น"

"..."

ไม่มีคำตอบ

"บ๊ายบาย..."

ฮายอนพิมพ์เบาๆ ก่อนจะลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ รอยย่นระหว่างคิ้วของฮายอนเป็นรอยลึกจนเห็นได้ชัด

"ยกเลิกเรื่องที่จะให้พ่อกับแม่มาที่นี้ซะดีกว่า"

ฮายอนพูดคล้ายจะข่มขู่ ทว่าพอประตูเปิดออกเท่านั้น ฮายอนก็ถูกทำให้กลับลงไปนั่งอย่างเดิมอีกครั้ง

"ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นหรอก ลีฮายอน เพราะพ่อกับแม่มาแล้ว"

ชายวัยกลางคนในชุดสูทดูภูมิฐาน กับหญิงวัยกลางคนในชุดวันพีช สีเทาส่งางามปรากฏตัวขึ้นหน้าประตู

ผิวขาวๆ กับดวงตากลมโตของฮายอนเหมือนแม่มาก ส่วนริมฝีปากบางนี่คงได้มาจากพ่อ

คำสบลเจ็บแสบกำลังจะหลุดออกมาจากปากของฮายอน แต่พอกับแม่ของเธอ นั่งลงข้างๆ และเอามืออุดมันไว้ได้ก่อน

พ่อของฮายอนพูดเหมือนตำหนิเมื่อหันไปเห็นบุหรี่ปูที่ถืออยู่ในมือลูกสาว ถึงแม้จะเบา แต่ทุกคนก็สามารถได้ยินอย่างชัดเจน

"สูบบุหรี่ต่อหน้าอาจารย์ได้ยังไง"

"..."

"ขอโทษอาจารย์ค่ะ"

"..."

"เร็วเข้า!!!"

"...ขอ...โทษ..."

เห็นฮายอนยอมทำตามที่พ่อว่า พวกอาจารย์ก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ แต่สายตาดูเศร้ามาดร้ายที่จ้องมาก็ยังทำให้พวกเขาหวาดระแวงอยู่ดี

"ต้องขอโทษด้วยนะคะอาจารย์ ลูกสาวดิฉันไม่รู้จักกาลเทศะเอาซะเลย..."

แม่ขอโทษแทนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แม้จะมีอายุแล้ว แต่ผิวของ
แม่ยังเต่งตึงเหมือนสาว ๆ ใบหน้าสวยงาม แก้มก็ยังคงเปล่งปลั่ง

"...เรื่องคราวนี้พ่อจะแก้ไขได้บ้างมั๊ยครับ"

พ่อถาม พวกอาจารย์พากันมองหน้ากันและกัน ไม่รู้จะพูดอย่างไร
ดี เพราะไม่มีใครกล้าบอกว่าจะได้ลูกสาวของคนที่ถูกอำนาจครึ่งหนึ่ง
ของประเทศเอาไว้ในมือออก ท่าทางลึนไม่เข้าคายไม่ออกของพวกอาจารย์
ทำให้สายอนยิ้มออกมาอย่างสะใจ

"คงจะต้องให้ออกจากโรงเรียน..."

เห็นหน้าตาบึ้งตึงของพ่อแล้ว สายอนก็รีบหุบปากลงอย่างรวดเร็ว
และจ้องพวกอาจารย์ราวกับเห็นว่ามันเป็นเรื่องตลก

คอยดูเถอะ พวกอาจารย์เฮีย... ดิก... ^ ^ จะได้ฉันทอนั้นหรือ
อยู่ต่อหน้าพ่อ แค่นี้ยังแทบจะไม่กล้าอยู่แล้วแท้ ๆ

"จริงหรือครับ"

เสียงทุ้มต่ำดังออกมาจากปากของพ่อ

"...ครับ เราคงจะให้อยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้ เพราะอาจทำให้นักเรียน
คนอื่น ๆ เดือดร้อน..."

สิ่งที่พ่อกำลังจะทำหลังจากได้ยินผู้อำนวยการพูดนั้น จะเป็นสิ่งที่
สายอนไม่สามารถลืมได้ไปตลอดชีวิต

พ่อของสายอนลุกจากเก้าอี้ ดึงกางเกงขึ้นเล็กน้อย และคุกเข่าลง
ตรงหน้าพวกอาจารย์

ไม่ใช่แค่สายอนเท่านั้นที่ตกใจ อาจารย์ทุกคนก็ตกใจเช่นกัน พวกเขา
เขารีบลุกขึ้นรัง้พ่อของเธอเอาไว้

เพราะพ่อของเธอเป็นคนมีเกียรติยศ ชื่อเสียง และตำแหน่งซึ่งสูง
กว่าประธานาธิบดีซะอีก

"อา... พ่อ..."

สายอนพยายามอุ้มพ่อให้ลุกขึ้น แต่พ่อก็ยังคงคุกเข่าและพูดกับ
พวกอาจารย์ด้วยสีหน้าจริงจัง

"ขอโทษนะครับ มันเป็นความผิดของพวกผมเองที่เลี้ยงแก่ไม่ดี

